

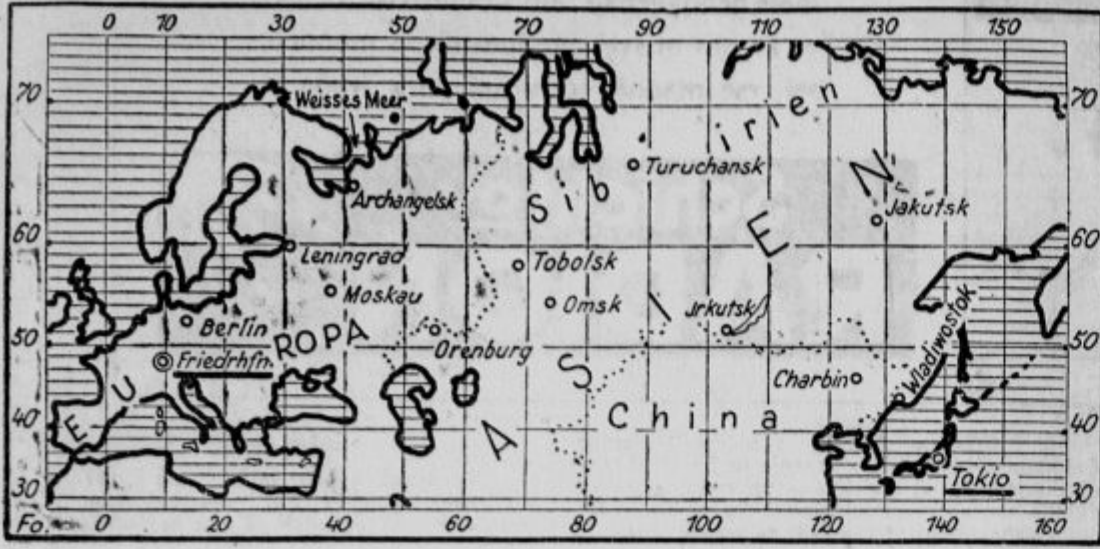

Sveta življenje in vrvenje

»Zeppelin« na svetovnem poletu; dne 19. t. m. je pristal v Tokiju

Miramare

Miramare, grad avstrijskega nadvojvode Maksimilijana, čegar tragična usoda je prizadela tudi znatno število Slovencev in Hrvatov, je veljal preje kot ena najbolj romantičnih točk sveta. Tudi danes še napravlja s svojimi zobčastimi, kakor alabaster belimi nadzidki, dvigajoč se iz sinjega zaliva, obkroženega s temnimi cipresami — čaroben vtis. To pa ne s svojo arhitektonsko obliko, saj je njegov stavbenik brez vsake lastne fantazije postavil

Nerazumljivo je, kako so mogli Habsburžani po tragični smrti prvega grajskega gospoda še prebivati v tem mrtvaškem muzeju, v tem gradiču, ki se zdi kakor začaran grad iz minolih dob. Maščeval se je še nad vsakim izmed njih: nad Francem Ferdinandom, ki se je od tu odpeljal v Sarajevo, kakor tudi nad Karlom, ki je preživel v Miramaru najlepša poletja svoje otroške dobe, umrl pa je na Madeiri...

Danes je postal Miramare, ki ga stražijo italijanski kastelani, tudi uradno muzej, kar je dejansko bil v tistem trenutku, ko je lahka ladja odpeljala Maksimilijana na »Novaroe«, ki je čakala nanj na odprtem morju. Ta avstrijska vojna ladja je ponesla nadvojvodo v njegovo mehikansko pustolovstvo in ona je pripeljala nazaj njegovo od puškinih krogelj preluknjano truplo. Ko hodimo danes po teh prostorih, ki jih italijanski uslužbeni krasi vsak dan s svežimi cveticami, in si ogledujemo redke dobre in številne slabe slike, ki predstavljajo same postaje sijajne cesarske pravljice s tragičnim koncem, čutimo na vsakem koraku, kako zelo je postala Avstrija romantičnega nadvojvode in njegov Queretaro — samo še zgodovina. Dayno izsanjana in samo tu še žalostno, pošastno živeče sanje.

Cudovito idilična je grajska luka, v kateri se zrcalijo pisana ribiška jadra. To je mir. Morje se blišči v svoji nepopisni sinjini v inajceni lučici. Ribiči suše svoje mreže, v kopalšču in po obalnih čerih pa vrvi veselo življenje. Na najvišji skali se dviga gradič iznad črnih cipres.

Ob vhodu v park dobimo za pet lir vstopnico, s katero smemo v grad. Sluga nosi na plavem našivu italijansko kraljevo krono in strogo pazi na to, da nihče nesposlljivo oblečen ne prestopi praga. Kdor v teh vročih dneh pusti suknjič doma, ga sluga neizprosno zavrne; iz zadrege si je moči pomagati na ta način, da si pri bližnjem gostilničarju izposodimo suknjič.

V terasah dvigajoči se park je poln rož in glicinij; lovor, oljke in palme pa je letošnja zima neusmiljeno opustošila. Samo orjaške stare ciprese se z večno živo mračnostjo dvigajo v nebo.

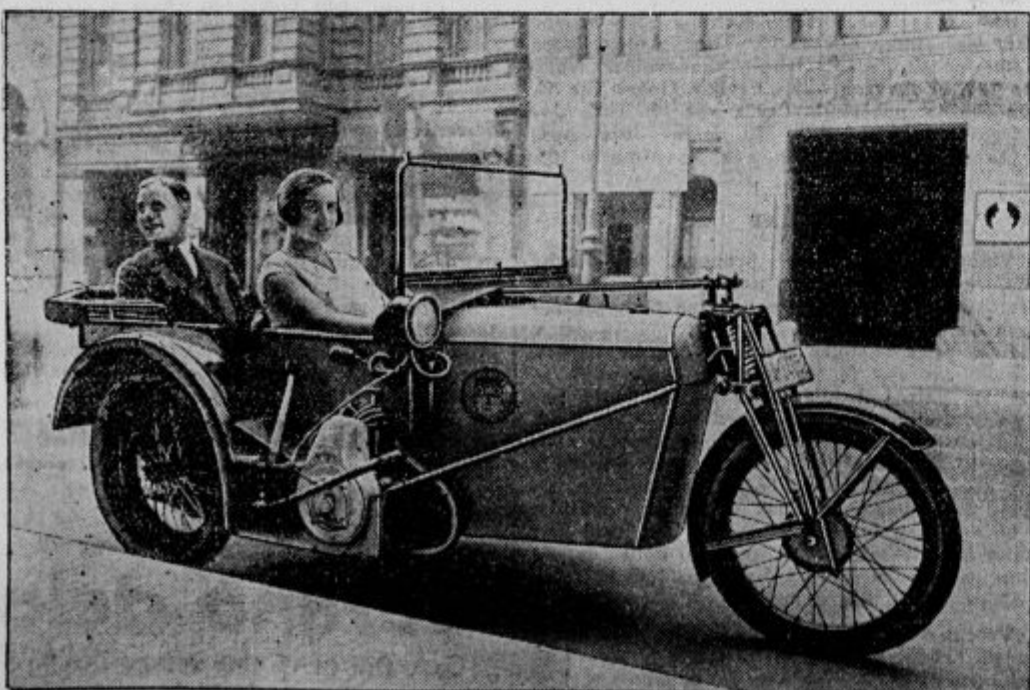
Lastnik nekega zavoda za kemično čiščenje oblek je dal v parku pred svojo hišo na lastne stroške prebarvati vse klopi. Ljudje so se spraševali: »Odkod tolika nesebičnost?« — »Kakšna nesebičnost,« je rekel nekdo, »ko je pa te dni dobil v delo sedem ženskih oblek in 18 hlač!«

General Blücher (v. Galen), vrhovni poveljnik nove ruske daljnovzhodne armade.

na skalno steno v Tržaškem zalivu enostavno kopijo angleškega gradu Windsorcastle. Toda s svojo okolico vred izvaja ta igračka na gledalca vendarle pretresljiv čar, to pa zaradi tragičnih senc, ki kakor koprena leže nad njegovimi belimi zidovi.

Miramare — ime, ki so si ga mogli izmisliti samo romantični romantične dobe — predstavlja kraljevski sen, ki je bil kmalu dosanjan. Komaj dograjen in s knežjim sijajem — ki pa vedno spominja na gledališče in kulise — opremljen, je grozljivo kmalu postal mrtvaški spomenik svojem zgraditelju. In sedaj že dolga desetletja leže na njem po njegovih prostorih sence osamelosti, brezsmotnosti in otožnosti. Z dragocenostmi, ki so povečini redkosti, je dal Maksimilijan natrpati te sobe, dvorane, spalnice in predsobe. Toda kljub vsemu sijaju in kljub prečudno lepemu razgledu po morju, ki se fantastično sinje blesti skozi vsa okna, veje po vseh teh prostorih smrtno žalosten čut hladnosti, izumetničenega razkošja, lepote brez duše,

Avto »Monoc«, ki se vodi brez krmila in za katerega ni potreben šoferski list. To je najnovejši tip malega avta; porabi zelo malo kuriva in je jako poceni. Njegova hitrost znaša 50 km na uro.

Lov na krokodile

Vsak lov na zveri je kolikor toliko nevaren, prav posebno pa to velja o lovu na krokodile. W. Scharnley pripoveduje:

V rekah in zalivih severne in zapadne Avstralije mestoma mrgoli krokodilov. Ob rekah hoditi je zelo nevarno, kajti v pesku in grmovju se skrivajo prekanjene živali in preže na plen. Cele dneve znajo potuhnjeno mirovati in se niti ne zganejo; kakor hitro pa se pokaže v bližini kak pes, kenguru ali črnka, ki prihaja po vodo, postanejo takoj bodri. Z neverjetno prekanjenostjo zna lena zver preračunati pravi trenotek za napad: z dolgim, luskinastim repom udari svojo žrtev iznenada in jo pobije na tla, v naslednjih trenotkih pa jo že meljejo strašni zobje požrešne zveri.

Vsak izkušen gozdovnik in lovec se zato izumika bregovom rek in ne bo prenočeval v njih bližini pa naj so še tako vabljivi. Le domačini, ki hodijo pobirati krokodilja jaja, se upajo na ta smrtonosna mesta. Ti ljudje — in med njimi je neverjetno veliko žensk — slove po svoji drznosti. Od mladega opazujejo značaj in navade teh neoperjenih zmajev, njih napadalna sredstva in višek njihove nesramnosti. Zato jih znajo ukantiti. Krokodiljemu gnezdu se ni mogoče približati, ker samica budno pazi nanje. Čas za drzno podjetje je samo tedaj, ko si gre samica, prisiljena po lakoti, iskat hrane. Plen je obilen: 60—70 jaje, debelih kakor gosja jajca.

Predrznost krokodilov ne pozna meja; teden za tednom ugrabljajo, kar jim pride v bližino: danes govedo, jutri konja, potem črnsko dete ali odrasčenega. Kadar je domačinom zopet enkrat dovolj, napovedo požrešnim pošastim vojno. Takega lova smo se zadnjič udeležili tudi belokožci iz Windhama (v zalivu Cambridge), to pa tem rajše, ker se je bil napovedal tudi neki posebno izkušen lovec, ki je imel nalog, da ujame za zoološki vrt v Perthu doraščenega samca, ker je bilo

Vera Menšik, ki je na šahovski tekmi v Karlovih varih porazila Sämischsa.

Ropar z otroškim obrazom

Nedavno je izvršil Baby Face (Otroški obraz), vodja in organizator največje ameriške zločinske družbe, nov velik rop. V ekspresnem železniškem vozu je oropal bančnega uradnika in odnesel plen v višini pol milijona dolarjev. Baby Face se imenuje s pravim imenom Willy Doody in slovi kot največji zločinec Chicaga. Policiji se še ni nikoli posrečilo, da bi ga dobila v pest. Toda za vsako bolezen raste kako zelišče... V Doodyjevi družbi se je svoj čas nahajal neki moški, ki mu pa tovariši niso prav zaupali ter so ga na nekem velikem roparskem pohodu ustrelili. Žena tega moža je sklenila, da se maščuje. Znala je priti v osebne stike z Doodyjem in ga zvalila celo v svoje stanovanje, obenem pa obvestila policijo. Komaj si je ukročni volk prvič oblekel domači jopič, ki ga preje nikdar ni imel na sebi, se je pojavila cela vojska kriminalne policije in prevarjenega roparja varno odvedla v zapor.

Klepš (levo) in Lusser, ki bosta najbrže proglašena za razredna zmagovalca v evropskem poletu. Čeh Klepš je vodil letalo Avia BH II Antilopa, Nемец Lusser pa Klem L 25.

ujeti samici tamkaj očitno neznansko dolgčas.

Krokodila je v vodi zelo težko ustreliti, živega ujeti pa je silno nevarno. Lov se je vršil na naslednji način: Na bregu smo postavili past in pridrlili vanjo kos sveže govedine. Ze prvo noč nas je prebudilo grozno rjovenje; zjutraj smo našli v pasti mladega, komaj osem čevljev dolgega krokodila. Žival je bila docela upehana, saj se je vso noč borila in napanjala, da bi ušla, pri tem se ji je pa zanjka le še tembolj zajedala v telo. Kljub temu je zver hlatala proti nam s čeljustmi in mala očesca so se zlobno bleščala. Za zoološki vrt je bila žival premajhna, zato smo jo končali s strelom.

Nato smo znova nastavili past s svežim govejim mesom, toda nad teden dni ni bilo nobene živali blizu. Preskrbeži smo si morali za vado psa, ki je očitno za krokodila posebna slaščica. Toda ni tako lahko dobiti psa, dasi jih je po črnskih seliščih toliko kakor krokodilov po rekah. A Avstralec domačin ljubi dvoje: svoje otroke in pa pse. Kraj, kjer se streže po življenju njegovim psom, smatra za njemu samemu nevaren in ga nemudoma zapusti. Tiste dni pa se je bila med psi pojavila steklina in konjač je več psov pobil. Tako smo dobili vado za krokodile.

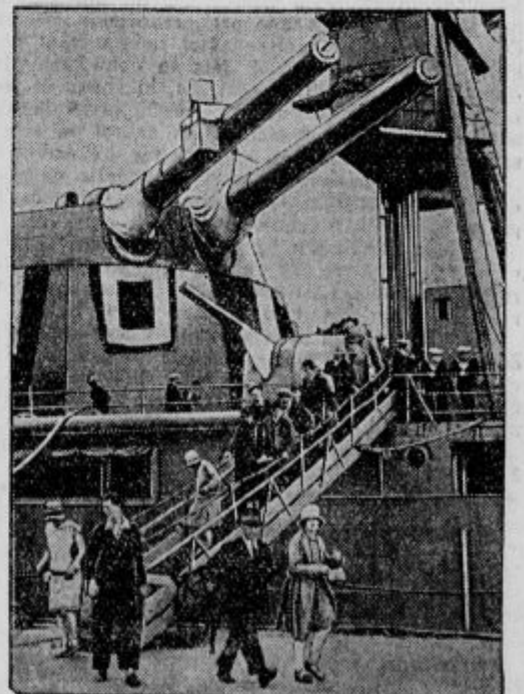
In res nam ni bilo treba dolgo čakati: močno pljuskanje in udarjanje pod obreznim grmovjem nas je naslednje jutro že od daleč prepričalo, da smo nekaj ujeli. V zanjki se je vil pet in pol metra dolg samec. Dasi je divjal že ure in mu je vrv že do polovice tičala v koži, je bila zver še vendar skrajno bojevita in popadljiva. Skušala nas je doseči z orjaškim repom, kar so ji pa branili debeli koli, ki smo jih bili zabili ob obeh straneh pasti.

V bližini pasti smo bili že preje pripravili nekaj ribnik, močno ograjen, kamor smo sedaj potegnili krokodila. To je bil silno težak posel in štirideset mož mu je bilo komaj kos. Krokodila smo pustili v ribniku teden dni in mu ves ta čas prinašali najboljšo krmo: kozo, ovco. Toda krokodil se ni ničesar dotaknil in dva dni pred prihodom parnika je poginil. Takoj nato smo zvedeli, da je poginila tudi samica v zoološkem vrtu in tako smo nadaljni lov opustili. Na vsak način smo domačine rešili vsaj enega krvoločnega sovražnika.

Zvestoba mačke do domače hiše

Znano je, da se mačka trdno drži hiše, v kateri je zrasla. Pravkar objavljajo ameriški listi nov dokaz za to: Veleposestnica George Birdsey v državi Washington je odpotovala v Evropo, domačo mačko pa je oddala za čas svoje odsotnosti v rejo neki svoji prijateljici v mestecu Auburu, 80 milj oddaljeno od njenega doma. Toda mačka je že naslednji dan izginila in tri dni kasneje se je pojavila v domači hiši. Prehodila je torej pot 128 km zračne črte, ki je bila pa dejansko seveda mnogo daljša, ker si je morala žival iskati hrano.

Potniki II. razreda opazujejo z vlaka zračno tekmo evropskega poleta. Eden izmed potnikov meni: »Da, da, tako bomo kmalu leteli tudi mi.« — Zraven stoječ deček pa se začudi: »Ali ste tudi Vi plačali samo tretji razred?«

Obiski na angleških vojnih ladjah o priliki »mornaričnega tedna«. — V eni izmed angleških luk se vrši redno vsako leto »mornarični teden«, ko je vsakomur dovoljen obisk na vojnih ladjah.

